

וזו עדות העיד רבי פפיים: על מי שנזר שתי נזירות סתם:

כיון שהוא עומד עדיין בתוך ימי נזירותו שהן שלשים יום.⁽¹²⁾

שאם גילח את הראשונה ליום השלשים, הרי זה מגלח לכתחילה את השניה ליום הששים.

רבי אליעזר אומר אינו פותר אלא שבעה ימים, כלומר: ממתין שבעה ימים עד שייטהר ויביא את קרבנותיו בטהרה;⁽¹³⁾ וטעמו הוא, משום שלדעתו אומרים "מקצת היום ככולו" אף לענין זה שתהא חשובה הסתירה כאילו היא אחר שכבר נהג את כל נזירותו.⁽¹⁴⁾

ואם גילח את השניה ליום הששים חפר אחד, הרי זה יצא.

הריני נזיר שלשים יום שייתר בלשונו לומר "שלשים יום", כי די היה לו לומר "הריני נזיר" כיון שסתם נזירות שלשים יום, בהכרח שנתכוין לחייב את עצמו בניהוג של שלשים יום שלמים שאין בהם "מקצת היום ככולו".

שיום שלשים למנין נזירות הראשונה עולה לו מן המנין לכאן ולכאן, דהיינו הן לנזירות הראשונה והן לנזירות השניה, שתחלתו עולה לו להשלמת השלשים של נזירות הראשונה, וסופו עולה לו לתחלת מנין הנזירות של השניה.⁽¹¹⁾

מי שאמר הריני נזיר נזירות סתם:

ולפיכך אם נטמא ביום השלשים הרי זה פותר את הכל מן התורה, ואפילו לרבי אליעזר, שהרי אין שייך לומר "מקצת היום

אם נטמא ביום השלשים — קודם הבאת קרבנות ותגלחת — הרי זה פותר את הכל,

ראו זיבה או דם אפילו לאחר הטבילה הרי הם סותרים.

11. כן הוא פירוש המשנה לפי רב מתנא.

ולשיטת בר פדא אין צריכים כלל ביום השלשים לדין "מקצת היום ככולו", שכבר נסתיימה הנזירות ביום אתמול, הטעם שסותר את הכל כשנטמא ביום שלשים, הוא משום שכבר נתבאר שגזרו חכמים להמשיך את ימי נזירותו של הנזיר סתם עד יום השלשים ואחד, ומשום גזירה אטו נזירות מפורשת של שלשים יום, ואם כן נמצא שמדרבנן עדיין עומד הוא בתוך ימי נזירותו, ולכן סותר הוא את הכל.

12. ואף על פי שלענין הבאת קרבנות ותגלחת אנו אומרים: "מקצת היום ככולו", ויכול הוא להביא אחר מקצת היום את קרבנותיו, מכל מקום אין סברא זו מועילה להחשיבו כמי שננטמא אחר נזירותו, ודימה זאת המאירי לזב וזבה שאומרים ביום השביעי שלהם "מקצת היום ככולו" ויכולים הם לטבול, ומכל מקום אם

13. כן היא דעת התוספות, ולשון "סותר" לאו דוקא; וראה עוד פירוש בזה, ב"מפרש" לעיל ו ב ד"ה ואי ס"ד.

14. א. ולא כדעת חכמים, שאף כי מודים הם